

[Christophersen.]

ale lovgivning og i bestræbelserne for at sikre og bevare fuld beskæftigelse — for blot at nævne nogle hovedpunkter.

Dette velfærdssamfund ønsker vi at bevare og at udvikle, og i statsministerens erklæring kom denne målsætning også til udtryk en række steder. Regeringen vil fremsætte forslag om bistandsloven, den vil arbejde med at få skabt ensartede regler for sygesikring, og den vil i sin økonomiske politik sætte produktion og beskæftigelse øverst på arbejdssedlen — for blot at nævne nogle punkter. Jeg tror, at disse synspunkter deles ikke blot af de fire partier, jeg nævnte, men også af de fleste af de øvrige i denne sal.

Jeg vil også pege på et andet træk i statsministerens erklæring, som jeg tror vil kunne samle et flertal af en betydelig størrelse. Det går som en rød tråd gennem en række af de forslag og initiativer, regeringen vil komme med, at den nu vil tilstræbe en forenkling af den offentlige administration og en decentralisering af de offentlige beslutninger og de offentlige opgaver, så afgørelserne lægges derud, hvor problemerne eksisterer, så den enkelte får større indflydelse på sin dagligdag og sine omgivelser.

Denne regering vil via planlægningslovgivningen åbne mulighed for en lokaliseringspolitik, der spreder befolkning og erhvervsliv på en mere fornuftig måde. Den vil give folk indflydelse på stedet, på det lokale miljø. Den vil overføre opgaver fra statens kontorer til amter og kommuner. Den ønsker at forenkle den sociale forvaltning, og den vil gennem en ændring af skolestyrelsesloven både forenkle administrationen i folkeskolen og sikre forældrene større indflydelse på skolen.

Det er forslag, som vil styrke det, vi kalder det nære samfund, og det er forslag, som må kunne forene en række af partierne her i foketinget. Jeg erindrer selv ganske tydeligt den meget positive debat, der for kun tre måneder siden blev ført i denne sal mellem den nuværende og den forhenværende statsminister om netop denne emnekreds.

Jeg skal herefter sige nogle ord om de problemer, der måske vil fremkalde uenighed mellem partierne, men som ikke desto mindre også skal løses. Nogle af dem skal endda løses meget hurtigt, eller i hvert fald

skal der meget hurtigt træffes beslutning om, hvordan løsningerne skal påbegyndes.

Det første punkt på denne liste er de boligpolitiske problemer. Det var jo dem, som blev den direkte årsag til folketingsvalget, og som mange tusinde vælgere uden tvivl stadig ser på med største alvor. Jeg tror, at boligforhandlingerne i 1973 til fulde har demonstreret, hvor kompliceret boligpolitikken efterhånden er blevet. Den berører alle befolkningsgrupper, og den har forgreninger til den økonomiske politik, til skattepolitikken, til erhvervs politikken og til arbejdsmarkedet.

Boligforhandlingernes forløb understregede samtidig, hvor uheldigt det var, når der herskede usikkerhed omkring boliglovgivningen og omkring boligsektoren. Folk disponerede i panik, boligselskaberne måtte improvisere sig frem, og byggesektorens virksomheder og beskæftigede vidste ikke, om de var købt eller solgt. Hvis vi skal undgå sådanne situationer på ny, er det nødvendigt, at der tilvejebringes et sikkert flertal for en ny og langsigtet boliglovgivning, et flertal, der er så sikkert, at en sådan lovgivning kan holde i mere end én valgperiode, og både boligtagere, boligselskaber og boligsektorens virksomheder må kunne handle i tillid til, at de ordninger, der gennemføres, også holder.

Skal det lykkes at nå frem til en sådan løsning, er forudsætningen derfor, at partierne nu fordomsfrit indleder de nødvendige forhandlinger, og at regeringen, inden disse forhandlinger påbegyndes, sikres den fornødne tid til at udarbejde sine forslag og til at udarbejde vurderinger af deres konsekvenser. Hvis et flertal i denne sal er parat til at gå i gang med dette arbejde, er det midlertid også en forudsætning, at vi nu i dag rent faktisk erkender, at det tidligere folketing ikke formåede at løse opgaven, og at der derfor, indtil en ny og mere holdbar aftale er nået, sker en fastfrysning af de regler, der gjaldt på boligområdet i 1973. Det er denne midlertidige løsning, regeringen ønsker at lægge op til med sine forslag til ændring af ligningsloven og til en neutralisering af 15. almindelige vurderings virkninger på amtsgrundskylden. Den har samtidig erklæret, at den ikke vil genfremsætte forslaget om et udlejningsbidrag i den private og den almenyttige boligmasse, og dermed